

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mátyás László ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Dudás Edit ügyvéd által képviselt alperes ellen, biztosítási szolgáltatás teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. március 10. napján meghozott, 12.G.40.041/2007/57. számú ítélete ellen, a felperes részéről 58. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését pedig részben megváltoztatja és az alperes marasztalását 19.309.078 (tizenkilencmillió-háromszázkilencezer-hetvennyolc) forintra és ebből 328.277 (háromszázhuszonnyolcezer-kétszázhetvenhét) forint után 2004. október 1. napjától járó, 4.000.000 (négymillió) forint után 2005. szeptember 23. napjától járó, az elsőfokú ítéletben kitett mértékű kamatára, míg 10.000.000 (tízmillió) forint után 2006. szeptember 14. napjától, 3.900.000 (hárommillió-kilencszázezer) forint után pedig 2007. július 9. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegével megegyező mértékű kamatára felemeli. Felperest az elsőfokú perköltség fizetése alól mentesíti, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 1.400.000 (egymillió-négyszázezer) forint elsőfokú részperköltséget. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 800.000 (nyolcszázezer) forint másodfokú részperköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az 'A' Kft-től bérelt telephelyet a 'B'. szám alatt. A felperes 2003. október 30-án kért ajánlatot az alperestől az általa megjelölt húsz gépjárművének kötelező-

és casco biztosítására, valamint 'B'-i telephelyének vagyonbiztosítására. Valamennyi felsorolt gépjárművét hűtőfelépítménnyel rendelkező gépkocsiként jelölte meg. A felek 2003. december 30-án szerződést írtak alá, amelyben a vagyonbiztosítás tekintetében meghatározták a biztosítási eseményeket, és a biztosítás éves díját. Az ezt követően, 2004. január 7-én megkötött megállapodásukban pedig rögzítették a casco és a gépjármű felelősségbiztosítás éves díjának mértékét. Megállapodtak továbbá abban, hogy az alperes a kárbejelentést követő két munkanapon belül felméri a károkat. Késedelme esetén napi 35.000 Ft „ködbér” fizetésére köteles.

Az alperes általános biztosítási feltételei szerint a biztosító vállalta megtéríteni az elektromos áram okozta tűz miatt a biztosított gépekben, készülékekben és berendezésekben keletkezett károkat. A biztosított kötelezettségét képezte, hogy a biztosítási eseményt bekövetkezése után haladéktalanul, de legkésőbb az észleléstől számított két munkanapon belül bejelentse az alperesnek, a szükséges felvilágosításokat megadja és lehetővé tegye a bejelentés és a felvilágosítások tartalmának ellenőrzését. A biztosított kötelezettségét képezte továbbá, hogy tőle telhetően gondoskodjon a további kár elhárításáról és enyhítéséről, az intézkedések során kövesse a biztosító útmutatásait, kivéve, ha azok a biztosító mulasztása miatt nem voltak beszerezhetők. Úgy rendelkeztek, hogy a felperes a biztosított vagyontárgy állapotán a kárfelvételi eljárás megindulásáig, de legkésőbb a bejelentéstől számított öt napig csak a kárenyhítéshez szükséges mértékig változtathat. Ha a bejelentéstől számított öt napon belül nem történik meg a kár szemlézése, akkor intézkedhet a javításról vagy a megsérült vagyontárgy helyreállításáról. A javításnál fel nem használt alkatrészeket, berendezéseket azonban további 30 napig változatlan állapotban kell megőriznie. A tárolás többletköltségei a biztosítót terhelik.

A 'B'-i telephelyen 2004. július 29-én tűz ütött ki. A csarnokban leállított és az alperesnél biztosított ... forgalmi rendszámú hűtőszekrényes felépítményű kistehergépjármű hűtőjének aggregátorát éjszakára az épület villamoshálózatára kötötték. A tűz feltehetően a teherautó motorterében keletkezett, annak hűtőrendszerében eszközölt szakszerűtlen változtatások, illetve az azzal összefüggő gyakorlati alkalmazások következtében. A tűzben a csarnokban álló tíz tehergépkocsi, a hűtőkamrában tárolt fagyasztott élelmiszer és a berendezési tárgyak károsodtak.

A felperes kárbejelentését rövid úton haladéktalanul, 2004. augusztus 3-án pedig írásban is megtette. Az alperes a károkat a káreseményt követő napon, illetve három nappal később felmérte. A felperes a káreseményt követően az általa még felhasználhatónak ítélt fagyasztott árut a törökbálinti raktárába szállította át. Az alperes az átszállított árut 2005. szeptember 7-én szemlélte meg.

Az alperes a casco biztosítás alapján gépjárműkára 17.976.800 Ft-ot fizetett meg a felperesnek, a hűtőkamrában esett kárt pedig 4.500.000 Ft erejéig térítette meg. A romeltakarítás költségeire további 800.123 Ft-ot teljesített.

A Csongrád Megyei Bíróság az 'A' Kft-nek a felperessel szemben a bérleményben esett kár megtérítése iránt indított perében 2006. április 24-én közbenső ítéletével megállapította, hogy a tűzkárt a felperes tulajdonát képező ... forgalmi rendszámú gépjármű, mint veszélyes üzem működése okozta. A felperes két részletben összesen 13.900.000 Ft-ot fizetett meg az 'A' Kft-nek.

A felperes végleges keresete szerint összesen 24.584.258 Ft és késedelmi kamat megfizetését kérte alperestől. A követelése tőkeösszegéből a bérbeadónak kifizetett 13.900.000 Ft térítését a felelősségbiztosítás alapján kérte. A vagyonbiztosítás alapján tartott igényt a megsemmisült árukészlete után 4.000.000 Ft, a károsodott műszaki berendezések és felszerelési tárgyakkal kapcsolatosan pedig 328.277 Ft megfizetésére. Állította, hogy az alperes a 'C'-n őrzött áruval kapcsolatban a kárfelmérési kötelezettségének határidőben nem tett eleget. Kérte ezért a szerződésszegéssel okozott kártérítés szabályai alapján az áru tárolásával a 2004. július 31-től 2009. november 30-ig terjedő időszakban felmerült 1.275.180 Ft költsége megtérítését. Továbbá a 2004. október 1-jétől 2009. november 25-ig terjedő időre napi 35.000 Ft-tal számolt, összesen 4.000.000 Ft kötbér megfizetését. Igényt tartott még az alperes által késedelmesen teljesített 4.500.000 Ft, illetve 800.132 Ft után számított 733.994 Ft, illetve 346.807 Ft késedelmi kamatra.

Az alperes nem vitatta az árukészletben keletkezett 4.000.000 Ft, a műszaki berendezésekben és felszerelési tárgyakkal keletkezett 328.277 Ft kárt, továbbá a felperes számított késedelmi kamat követelését. A felelősségbiztosítás alapján támasztott követelést alaptalannak tartotta arra hivatkozva, hogy az a hűtőegység, és nem a gépjármű üzemelése közben keletkezett. Azzal is érvelt, hogy tűzkár esetén a vagyonbiztosítás a gépjárművekre nem terjed ki. Az árukészletben keletkezett kár után támasztott kamatigényt arra figyelemmel vitatta, hogy a felperes együttműködési és adatszolgáltatási kötelezettségének nem tett eleget. A tárolási költség felszámítását ugyancsak indokolatlannak tartotta. Állította, hogy a helyszínen úgy tájékoztatták, hogy az áru megsemmisült. A felperest őrzési kötelezettség 30 napon túl egyébként sem terhelte. Kötbér érvényes kikötését a szerződésbeli hibás megfogalmazására figyelemmel vitatta. Álláspontja szerint a kötbér-igény azért is alaptalan, mert az árurol csak egy év elteltével értesült. Végezetül hivatkozott arra, hogy a kötbér mértéke eltűzött.

Az elsőfokú bíróság ítéletével 5.409.078 Ft, és ebből 328.277 Ft után 2004. október 1-jétől, míg 4.000.000 Ft után 2005. szeptember 23-tól késedelmi kamat megfizetésére kötelezte az alperest, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a felek között a telephelyen lévő vagyontárgyakra nézve vagyonbiztosítás, a gépjárművekre nézve vagyon- és felelősségbiztosítás jött létre. Az alperes által nem vitatott felperesi igényeken túl alaposnak találta 328.277 Ft után a felperes kamatkövetelését is. Megállapította továbbá, hogy a jogerős közbenső ítélet annyiban jelent ítélt dolgot, hogy a kár bekövetkezte a gépjármű veszélyes üzemi működésére vezethető vissza. Nem jelent azonban anyagi kötőerőt az alperes helytállási kötelezettségére nézve. Kifejtette, hogy a kár a motor

leállítás és a jármű elhagyása után a gépjármű hűtőegységének üzemeltetése körében keletkezett. A felelősségbiztosítás alapján ezért a felperes ennek megtérítését nem igényelhetette. Megállapította, hogy az árukár tekintetében alperes fizetési késedelme 2005. szeptember 23-tól áll fenn. A tanúvallomások alapján ugyanis arra a következtetésre jutott, hogy az elszállított árurol az alperes csak 2005. szeptember 7-én szerzett tudomást. A felperes tárolási költség megtérítése iránti igényét megalapozatlannak találta. Megállapította, hogy a felperes hozzávetőleg egy évig nem tájékoztatta alperest a kárszemplzési kötelezettségéről. Utalt arra, hogy a felperes az árut csak 35 napig volt köteles megőrizni. A további tárolás nem szolgálta a károk enyhítését. A kötbér vonatkozásában kifejtette, hogy a felek nem határozták meg a szerződésben, hogy mit tekintenek kárszemplének. A helyszíni szemle pedig álláspontja szerint a káreseményt követő napon, azaz határidőben megtörtént. Az alperest a kárszemplzés késedelméért az árurol való értesítésének elmaradása miatt felelősség egyébként sem terheli. Utalt arra is, hogy a kötbér éppen a tárolási költségekkel felmerülő kár fedezésére szolgál. Az erre vonatkozó igény kétszeresen nem érvényesíthető.

Az ítélet ellen, annak részbeni megváltoztatása, az alperes keresete szerinti marasztalása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében változatlanul állította, hogy a gépjármű hűtőegységével egységes egésznek képez. Hivatkozott a jogerős közbenső ítéletre, amely megállapította, hogy a kárt a gépjármű veszélyes üzemi működése okozta. Azzal is érvelt, hogy a károsodott gépkocsik rakományára vonatkozó tájékoztatás mellett az árumozgásról készített leltárkimutatást is biztosította az alperes számára. Ezek alapján tételes vizsgálat nélkül is elvégezhető lett volna a kárfelmérés. Álláspontja szerint az alperes a helyszíni szemlét nem a megszabott határidőben tartotta. A helyszínen járt tanúinak vallomásából pedig az következik, hogy tényleges kárfelmérést nem is végzett. Utalt arra, hogy az alperes nem jelezte, hogy az áruban esett kárt fel kívánja mérni. Tévesnek minősítette a bíróság azon ítéleti megállapítását, hogy az alperes kárfelmérője a helyszínen a meg nem semmisült, de ott fel nem lelhető áru meglétére nem vonhatott következtetéseket. Álláspontja szerint kötelessége volt az árukészlet megőrzése, mert az alperes még a perindítást követően is vitatta, hogy a 2005. szeptember 7-én megtekintett áruk a perbeli tüzesetben károsodtak.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben megalapozott.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek az alperest 5.409.078 Ft-ban és késedelmi kamatában marasztaló rendelkezése.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a felelősségbiztosításon alapuló követelés tekintetében kifejtettekén kívül az ítéltábla alapvetően a jogi indokaival is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel kiemeli a következőket:

A felek között nem volt vitás a biztosítási jogviszony létrejötte, és az, hogy a szerződésük vagyon-, és felelősségbiztosítási elemet egyaránt tartalmazott.

A Ptk. 536. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a biztosítási szerződés alapján a biztosító meghatározott jövőbeni esemény (biztosítási esemény) bekövetkeztétől függően bizonyos összegnek megfizetésére vagy más szolgáltatás teljesítésére köteles.

A Ptk. 544. § (1) bekezdése szerint a biztosítási esemény bekövetkezését a szabályzatban megállapított idő alatt a biztosítónak be kell jelenteni, a szükséges felvilágosításokat meg kell adni, és lehetővé kell tenni a bejelentés és a felvilágosítások tartalmának ellenőrzését.

A biztosító szolgáltatását a biztosított abban az esetben követelheti, ha a szerződésben meghatározott biztosítási esemény bekövetkezett. A biztosító teljesítése érdekében ezért alapvető jelentőségű, hogy a biztosítási eseményt számára bejelentsék, és lehetővé tegyék a szolgáltatása szempontjából lényeges körülmények ellenőrzését.

A Ptk. 555. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a biztosított köteles a kárt tőle telhetően enyhíteni. A felek megállapodhatnak a biztosított kármegelőzési és kárenyhítési teendőiben.

A Ptk. 557. § (1) bekezdése szerint a biztosítási esemény bekövetkezte után a biztosított vagyontárgy állapotában a biztosított a szabályzat által meghatározott határidőn belül csak annyiban változtathat, amennyiben ez a kárenyhítéshez szükséges.

A biztosítottat terhelő kárenyhítési kötelezettségnek az a rendeltetése, hogy a már bekövetkezett biztosítási esemény folytán minél csekélyebb mértékű kár keletkezzen. A biztosítottnak a kárt „tőle telhetően” kell enyhítenie. Ez az előírás nem azonos a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség esetén irányadó, a Ptk. 340. § (1) bekezdésében meghatározott általános elvárhatóság mércéjével.

A törvény idézett rendelkezéseinek megfelelően a felek a szerződésükben határozták meg egyfelől a biztosítottat terhelő bejelentési, adatszolgáltatási és állapotmegőrzési, másfelől a biztosítási események ellenőrzésével kapcsolatban a biztosítóra háruló kötelezettségeket. A szerződésből eredő kötelezettségeik teljesítése során viszont már az általában elvárható magatartás tanúsítására voltak kötelesek.

A Ptk. 277. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a felek a szerződés teljesítésében együttműködésre kötelesek. A kötelezettnek a szerződés teljesítése érdekében úgy kell eljárnia, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, a jogosultnak pedig ugyanilyen módon elő kell segítenie a teljesítést. A Ptk. 277. § (5)

bekezdése azt is kimondja, hogy a felek a szerződés teljesítését érintő minden lényeges körülményről kötelesek egymást tájékoztatni.

A teljesítés általános szabályai szerint tehát a felperes kötelezettségét képezte, hogy az alperes teljesítését az adott helyzetben általában elvárható módon elősegítse.

A lefolytatott bizonyítás eredményeként az volt megállapítható, hogy a felperes a szerződésben előírt határidőben a biztosítási eseményt az alperesnek bejelentette. Az alperes a károkat a helyszínen ugyancsak határidőben felmérte. A felek részéről kihallgatott tanúk egymásnak ellentmondó vallomást tettek arra nézve, hogy a felperes tett-e bejelentést a még felhasználhatónak ítélt és elszállított árurol. Ilyen tájékoztatás a kitöltött kárbejelentő tartalmából sem következett. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a megmaradt áru átszállításával kapcsolatos bejelentés megtörténtét kétséget kizáróan nem tudta bizonyítani. Nem nyert igazolást az sem, hogy a felperes a tüzesetet közvetlenül követő időpontban olyan leltárkimutatást adott át az alperesnek, amelyből számára világossá kellett válnia annak, hogy volt a tűzben nem károsodott és elszállított áru. A tanúk vallomása alapján annyi volt megállapítható, hogy az alperes az átszállításról csak 2005. szeptemberében szerzett tudomást. Ehhez képest pedig az áruval kapcsolatos kárfelmérési kötelezettségének határidőben eleget tett.

A tájékoztatás mind a szerződésben meghatározott adatszolgáltatási, mind pedig az általános együttműködés körébe tartozó tájékoztatási kötelezettségéből adódóan a felperest terhelte. Ez az előfeltételét képezte az alperes kárfelmérési kötelezettségének. A feleket a szerződés alapján a főszolgáltatáshoz kapcsolódó mellékkötelezettségként terhelte egyrészt az adatszolgáltatás, másrészt a kárfelmérés kötelezettsége. Ezekre is alkalmazandók voltak azonban a törvény késedelem esetén irányadó szabályai. Amennyiben tehát a felperes elmulasztotta az alperes teljesítéséhez szükséges nyilatkozatokat megtenni, ezzel a Ptk. 302. § b./ pontja alapján késedelembe esett. A jogosulti késedelem pedig a Ptk. 303. § (3) bekezdése értelmében a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja.

Az állapotmegőrzés kötelezettsége a szerződésben meghatározott módon és időben terhelte a felperest. A felperes a tüzesetben részben károsodott fagyasztott árut a szerződésben kikötött időtartamot meghaladóan őrizte, úgy, hogy arról az alperest nem értesítette. Általánosságban nem értelmezhető kárenyhítési célzatúként a romlandó áru lejáratí idejét meghaladó őrzésében álló magatartás. Az alperes a süükségtelen őrzésből eredő költségek megtérítését a szerződésben nem vállalta. Kárfelmérési késedelme hiányában ez a költség a szerződösszegéssel okozott károkért való felelősség alapján sem volt tőle követelhető. Mindezekre tekintettel helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a tárolással felmerült költségeket nem hárította az alperesre.

A Ptk. 246. § (1) bekezdése alapján a kötelezett meghatározott pénzösszeg fizetésére kötelezheti magát arra az esetre, ha olyan okból, amelyért felelős, nem, vagy nem szerződésszerűen teljesít.

Az előzőekben kifejtettek szerint az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az alperes a kárfelméréssel nem esett késedelembe. Ezért helytálló volt az elsőfokú ítélet abban a tekintetben is, hogy az alperes nem volt kötbér fizetésére kötelezhető.

A Ptk. 559. § (1) bekezdése szerint a felelősségbiztosítási szerződés alapján a biztosított követelheti, hogy a biztosító a szerződésben megállapított mértékben mentesítse őt olyan kár megtérítése alól, amelyért jogszabály szerint felelős.

A (2) bekezdés szerint a biztosított csak annyiban követelheti, hogy a biztosító az ő kezéhez fizessen, amennyiben a károsult követelését ő egyenlítette ki.

A gépjármű üzemben tartójának kötelező felelősségbiztosításáról szóló 190/2004. (VI. 8.) Korm. rendelet 1. számú mellékletének 1./ pontja úgy rendelkezik, hogy a gépjárművek kötelező felelősségbiztosítása kiterjed azoknak a megalapozott kártérítési igényeknek a kielégítésére, illetve azoknak a megalapozatlan kártérítési igényeknek az elhárítására, amelyeket a biztosított személyekkel szemben a biztosítási szerződésben megjelölt gépjármű üzemeltetésével okozott kár miatt támasztanak.

A bérlő és a felperes közötti perben hozott jogerős közbenső ítélethez is anyagi jogerőhatás fűződik (PK 195. szám). Osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a jogerő csak a keresettel érvényesített jogról, a felperesnek a veszélyes üzemi kárfelőlősségéről hozott döntésre terjedt ki. Nem jelentett azonban kötőerőt a felelősségbiztosítás alapján az alperes helytállási kötelezettségére nézve. Ezért a közbenső ítélet ellenére vizsgálendő volt, hogy az alperes helytállási kötelezettsége fennáll-e abban az esetben is, ha a kár nem a gépjármű közúti közlekedésben való részvétele során, hanem a hűtőegységének üzemeltetése közben keletkezett.

Ennek megítélése során abból kellett kiindulni, hogy a felelősségbiztosítást a felek hűtőfelépítménnyel már rendelkező gépjárművekre kötötték. Ez alapvetően azzal a következménnyel járt, hogy a gépjármű üzemeltetésének fogalmi körébe a gépkocsi és a hűtőegység üzemeltetése egyaránt beletartozott.

A Ptk. 345. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy aki fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytat, köteles az ebből eredő kárt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, amely a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik.

A Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében (pl. BH 2005/2/54.) kifejtette, hogy a gépjármű üzemeltetése és egyúttal a tevékenység fokozottan veszélyes jellege akkor szűnik meg, amikor a gépjárművet szabályszerűen leállítják, és elvégzik

mindazt a szükséges tevékenységet, amely a teljes üzemén kívüli állapot létrehozásához elengedhetetlen.

A tűzoltóság összefoglaló jelentésében a tűz keletkezésének okát ismeretlenként jelölte meg. Utalt egyúttal arra, hogy a szándékos emberi beavatkozás nagy valószínűséggel kizárható. A tűz kiindulási góciát feltehetően a ... forgalmi rendszámú hűtőszekrényes kistehergépkocsi képezte. A tűz a tehergépkocsiban, illetőleg annak környezetében, valamely berendezés meghibásodása révén jött létre.

A folyamatban volt államigazgatási eljárásban, a nyomozás során kirendelt igazságügyi villamos szakértő véleményében lényegében kizárta, hogy a tüzet az épület elektromos hálózatának meghibásodása vagy szabálytalan szerelése okozta. Az ugyanitt kirendelt igazságügyi közlekedési szakértő azt állapította meg, hogy a tűz keletkezésének kiindulópontja a gépkocsi motortere volt. Álláspontja szerint több tényező együttes közrehatása idézhette elő a tüzesetet. Ezek a tényezők összességükben, de külön-külön is elégségesek voltak a motortérben keletkező tűz kialakulásához. Ezek közé sorolta a motor turbósűrítőjének üzem közben izzásig felhevülő turbinaházára eredetileg felszerelt hőtükör-védőpajzs mellőzését, az elektromos kábelek turbinaházhoz közeli vezetését és nem megfelelő rögzítését. Továbbá az indítókábel túlméretezett, elcsúszásra és dörzsölésre alkalmas módon történt vezetését testelt felületeken, illetve a gépjárművek saját elektromos rendszerének az üzemszünet kezdetén elmaradt áramtalanítását.

Mindezen szakértői megállapítások összességükben arra utalnak, hogy a tűz nem a gépjármű hűtőterében, hanem a hűtőegység árammal való ellátásért felelős alkatrészében, de mindenképpen a motortérben keletkezhetett. A perbeli esetben a teljes üzemén kívüli állapot létrehozása bizonyosan nem történt meg, mert a hűtőegységet a csarnok hálózatára kötötték, a gépjármű saját elektromos rendszerét pedig nem áramtalanították. A hűtőegység árammal való ellátása során, vagy a hűtőegység felszerelése miatt a motortérben eszközölt átalakítások miatt bekövetkező rendellenesség a hűtőszekrényes gépjármű üzemeltetési körében keletkezett. A gépjárműben keletkezett tűz által a csarnokban okozott kár nem tartozott abba az esetkörbe, amelyre nézve a biztosító a rendelet 1. számú mellékletének 8./ pontja szerint a felelősségét kizárta. Az alperes helytállási kötelezettsége ezért fennállt a tüzesettel okozati összefüggésben bekövetkezett károkért.

A felperes a bérbeadó helyreállítással kapcsolatos költségeit számlákkal támasztotta alá. Az alperes a 2011. január 13-án kelt előkészítő iratába foglalt érdemi nyilatkozata szerint összegszerűségében a felperes igényét nem tette vitássá. Ezért az ítélet tábla további bizonyítás felvétele nélkül ennek megfizetésére kötelezhette.

Az előzőekben kifejtetteknek megfelelően az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A pernyertesség-pervesztesség megváltozott arányára figyelemmel az ítélőtábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest az elsőfokú perköltség megfizetése alól mentesítette, és az alperest kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjából és a kereseti illeték arányos részéből álló perköltsége megfizetésére.

A felperes fellebbezése részben eredményre vezetett, ezért az alperes köteles a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes ügyvédi munkadíjából, valamint arányos fellebbezési illeték költségéből álló másodfokú perköltségét is megfizetni.

Budapest, 2011. október 26.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Csóka István s. k. előadó bíró, Dr. Lente Sándor s. k. bíró